

Arrest

nr. 206 049 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 17 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal trof op 30 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad waar u tevens was tewerkgesteld als magazijnverantwoordelijke van een transitgevangenis.

Op 19 augustus 2014 werd u op uw werkplek benaderd door M.(...) A.(...) en twee van zijn lijfwachten. Het drietal, dat bij de militie Assa'ib Ahl al-Haq actief was, verzocht u om uw medewerking te verlenen bij de bevrijding van H.(...) M.(...) A.(...) een aan de milities gelieerde gedetineerde die reeds vier maanden in de transitgevangenis verbleef waar u was tewerkgesteld. Uw belagers waren er zich van bewust dat u de mogelijkheid had om zonder controle het detentiecomplex te verlaten en binnen te komen. U weigerde elke medewerking en na een discussie tussen u en uw belagers verlieten de drie personen uw werkruimte. Op 21 augustus 2014 vond u omstreeks elf uur 's morgens op uw bureau een uitnodigingsbrief die werd opgesteld in naam van Assa'ib Ahl al-Haq. In die brief stond dat u zich diende aan te melden bij het kantoor van de militie voor het middaggebed en het beantwoorden van enkele vragen. U besloot om uw werkplek te verlaten, naar huis te gaan en niet in te gaan op de uitnodiging.

Op 23 augustus 2014 in de namiddag kwam M.(...) H.(...) M.(...) naar uw woonplaats. Hij overhandigde u een tweede uitnodigingsbrief en maakte u duidelijk dat u diende te gaan voor het avondgebed en om enkele vragen te beantwoorden. M.(...) H.(...) M.(...) wees er op dat, hoewel er volgens hem niets aan de hand was, u er best aan deed om in te gaan op de uitnodiging. Desondanks besliste u om niet in te gaan op deze tweede uitnodiging.

De volgende dag, op 24 augustus 2014 in de vooravond, kwam S.(...) A.(...) H.(...) naar uw woning. Deze persoon werd door uw echtgenote te woord gestaan. S.(...) A.(...) H.(...) was boos op u en gaf aan uw echtgenote een dreigbrief.

Diezelfde avond nog verliet u definitief uw woning en de volgende twee weken zou u bij uw moeder verblijven. Intussen bleven uw echtgenote en kinderen in jullie eigen woonplaats.

Op 4 september 2014 poogden onbekende personen uw zoon M.(...), die samen met zijn broer op straat aan het spelen was, te ontvoeren. Uw zoon slaagde er in zich los te wrikken en te ontkomen aan zijn belagers. Naar aanleiding van dit incident werd beslist dat uw gezinsleden ook bij uw moeder dienden in te trekken.

Na enkele dagen raadde een broer van uw moeder aan dat u ofwel van uw vrouw zou scheiden of wel in een andere wijk zou onderduiken. Uw oom argumenteerde dat het gemengde huwelijk tussen u, als soenniet, en uw vrouw, die de sjiiitische geloofsstrekking aanhangt, in de strikt soennitische wijk waar uw moeder woonde voor problemen kunnen zorgen. U besloot het advies van uw oom op te volgen en tot uw vertrek uit Bagdad trok u met uw gezin in bij uw zus.

Op 27 oktober 2014 vertrok u per vliegtuig naar Turkije waar u tot 31 juli 2015 verbleef. Op die dag maakte u de oversteek naar Griekenland. Op 16 augustus 2015 kwam u in België aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Midden 2016 deden zich verscheidene incidenten voor ten aanzien van uw familie. In juni of juli van dat jaar werd er twee keer naar u geïnformeerd bij uw schoonouders. Hierop beslisten uw schoonouders om, in navolging van uw gezin, hun land van herkomst te verlaten.

Vervolgens, in augustus 2016, werd de woning van uw moeder beklad. Op de muur en deur kwam de tekst: "gezocht voor bloed – wordt niet verkocht". Diezelfde dag nog verliet iedereen de woning en trokken ze in bij een nicht van u die in ruraal gebied leeft.

Een week na de bekladding van uw ouderlijke woning werd uw broer tijdens een autorit achtervolgd. Door de achtervolging raakte uw broer van de weg en kwam hij tegen een muur terecht.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (o), uw identiteitskaart (o), uw woonstkaart (o), uw rijbewijs (o), uw huwelijksakte (o), uw werkbadges (4 originele exemplaren), twee administratieve bevelen aangaande uw werk (k), een uittreksel van uw strafregister (k), een medisch attest aangaande uw zoon (o), uw diploma (k), de identiteitskaarten van uw gezinsleden (o), twee werkbadges van uw echtgenote (o), de nationaliteitsbewijzen van uw gezinsleden (o), de overlijdensakte van uw broer (o), het politiedossier aangaande de bedreigingen aan uw adres (o), de oproepingsbrieven en de dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq (o), een volmacht met een reistoestemming voor uw vrouw (o), rantsoenkaart (o), foto's van uw zoon M.(...) in gipsverband (o), aanvragen tot internationale bescherming bij de UNHCR in Turkije in hoofde van uw gezinsleden (k), röntgenfoto's van een onderarm (k), een foto van uw gezin in Turkije (k), een foto van uw broer en een ziekenhuisbed (k), een foto van uw moeder aan de zijkant van haar woning (k), het nationaliteitsbewijs van uw moeder (k), de identiteitskaart van uw broer (k), een foto van uw broer met zijn kinderen en jullie moeder (k), een foto van de bekladde woning van uw moeder (k), een oude foto van de woning van uw moeder (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er aangaande uw vluchtmotieven worden benadrukt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten inhoudelijk weinig complex zijn. U werd eerst door militieleden van Assa'ib Ahl al-Haq persoonlijk benaderd op uw werk met een verzoek tot medewerking. Twee dagen later vond u, na uw weigering om mee te werken, een brief van diezelfde militie op uw bureau en nog twee dagen later werd

een gelijkaardige brief afgeleverd bij u thuis. Wanneer vervolgens de dag daarna een dreigbrief werd afgeleverd bij u thuis vluchtte u weg uit uw woning. Gezien de beperkte tijdspanne waarbinnen deze weinig complexe feiten zich zouden hebben voorgedaan kan er van u ter zake een zekere mate van precisie en coherentie verwacht worden.

Wanneer echter wordt ingegaan op het moment waarop u voor het laatst op uw werk was slaagt u er niet in coherente verklaringen af te leggen. Bij het tweede CGVS-interview gaf u expliciet aan dat u nog naar uw werkplek terugkeerde nadat u de oproepingsbrief van 21 augustus 2014 op uw bureau vond. U gaf aan dat u die dag om half twaalf uw werkplek verliet zonder dat u iemand inlichtte over uw beslissing om naar huis te gaan. Wanneer vervolgens de vraag werd gesteld of er zich niemand op uw werk afvroeg waar u zich bevond antwoordde u: "Nee maar toen ik terugging, één van de medewerkers vroeg mij, is er iets aan de hand, je bent niet teruggekomen die dag en ik zei nee er is niets aan de hand." (CGVS 2 p. 10)

In uw derde interview ontkende u evenwel dat u na de brief van 21 augustus 2014 nog zou teruggekeerd zijn naar uw werk. U verklaarde dat uw laatste werkdag 21 augustus 2014 was en dat u op die dag de eerste oproep kreeg. U verliet omstreeks de middag uw werk en u keerde nadien niet meer terug (CGVS 3 p. 10-11 en 19-20).

U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde in het tweede interview die, gezien het een beschrijving van uw gesprek met een collega betreft, onmogelijk voor interpretatie vatbaar zijn. U ontkende dat u die verklaringen zou afgelegd hebben en gaf daarentegen aan dat het verkeerd werd opgeschreven (CGVS 3 p. 20). Deze loutere ontkenning van verklaringen die u in een eerdere fase aflegde is evenwel geenszins een toereikende verschoning voor de incoherente verklaringen aangaande het al dan niet terugkeren naar uw werk.

Rekening houdend met deze in essentie weinig complexe context is het weinig geloofwaardig u er niet in slaagt om aangaande deze essentiële passage uw verklaringen coherent te houden. Bij een doorleefde versie van de feiten, die zich op slechts enkele dagen tijd volledig voltrekken, kan minstens verwacht worden dat u geen tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u voor het laatst op uw werk was. Gezien de aard van de door u aangehaalde problemen, waarbij uw job de facto de oorzaak is van uw problematiek, is het niet geloofwaardig dat u geen eenduidig antwoord kan geven over wanneer de relatief abrupte stopzetting van uw werk plaatsvond. Dat u bovenstaande strijdige verklaringen aflegde, die de absolute kern van uw verhaal raken, leidt er toe dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas.

In het verlengde van bovenstaande kan terzijde nog opgemerkt worden dat u in uw tweede interview aangaf dat u na het lezen van de oproepingsbrief tien minuten nadacht over wat u zou doen, waarna u meteen vertrok naar huis (CGVS 2 p. 9). Tijdens uw derde interview verklaarde u evenwel dat u na het ontdekken van de brief op uw werk nog een uur bleef doorwerken alvorens u uw werkplaats verliet (CGVS 3 p. 19). Niet alleen zijn deze verklaringen uiteenlopend, ze zijn bovendien moeilijk te verklaren indien u daadwerkelijk de feiten zou hebben meegemaakt. Klaarblijkelijk vormde de eerste oproepingsbrief een dermate impactvol kantelpunt in uw asielrelaas dat u naar aanleiding hiervan niet meer durfde terug te keren naar uw werk. In die zin is het opmerkelijk dat u eerst nog een uur zou werken en is het minstens even opmerkelijk dat u dit bij uw initiële verklaringen niet als dusdanig zou verklaard hebben, maar dat u integendeel verklaarde na een tiental minuten nadenken uw werk te hebben verlaten. Dergelijke verklaringen wijzen, wanneer de algemene context van de door u aangehaalde problemen in rekening wordt gebracht, verder op uw ongeloofwaardigheid en de gebrekkige doorleefdheid van de door u aangehaalde feiten.

Naast de bovenstaande divergerende verklaringen moet voorts opgemerkt worden dat, gezien u zich klaarblijkelijk genoodzaakt zag uw land te ontvluchten, het opmerkelijk is dat u zich gedurende de opbouw van uw problemen op geen enkel moment probeerde te richten tot een collega of hiërarchisch meerdere. U verklaarde uw handelswijze door te stellen dat contact met uw baas of collega's het leven van uw gezin in gevaar kon brengen (CGVS 2 p. 11 en 19-20). Evenwel, gezien de situatie waarin u zich bevond, kan verwacht worden dat u, in het licht van een eventuele uitweg uit de benarde situatie waarin u zich bevond, probeert uw problemen aan te kaarten of dat u op zijn minst bij collega's polst of er eventuele lotgenoten zijn die u kunnen adviseren of vertellen over hun ervaringen. Dat u naliet zich te informeren bij mensen uit uw werkomgeving is opmerkelijk. Bovendien liet u niet alleen na zelf initiatief te nemen om de situatie te normaliseren, u blokte daarenboven systematisch toenaderingen van bevriende collega's af. U verklaarde tijdens uw laatste interview dat vrienden van het werk u probeerden te bellen na uw vertrek. U weigerde hun oproepen te accepteren of uw vrienden terug te bellen. Opnieuw moet hierbij opgemerkt worden dat uw handelswijze bevreemdend is gezien de precaire toestand waarin u zich naar eigen zeggen bevond (CGVS 3 p. 23). De inspanningen die personen die u zelf als vrienden aanschouwt leverden door u te proberen contacteren kon u aangrijpen als een kans om informatie te verkrijgen over de ontwikkelingen in de detentiefaciliteit. Dat u geen oproepen aanneemt of beantwoordt van vrienden die werken in diezelfde werkomgeving die u in de problemen bracht is weinig logisch, niet alleen omdat de

situatie u in elk geval aanbelangt, maar evenzeer omdat uw vrienden de eerste stap zetten nadat u onaangekondigd afwezig was.

Hoewel u aanhaalt dat u benaderd werd omdat u de verantwoordelijke was voor het magazijn moet, tenslotte, worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat schijnbaar machtige militieleden van Assa'ib Ahl al-Haq zich openlijk tot u, een soennitische medewerker binnen de detentiefaciliteit, richtten om een kompaan te laten ontsnappen uit de gevangenis (CGVS 3 p. 23). Vooreerst is het initiatief dat door de militieleden werd genomen weinig voor de hand liggend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat vele medewerkers van de gevangenis zelf militieleden waren of met de milities gelieerd waren (CGVS 3 p. 8). Er kan dan ook logischerwijs verwacht worden dat militieleden gelijkgestemden zouden verkiezen om hun plannen om een kompaan te laten ontsnappen tot een goed einde te brengen. Een soennitische verantwoordelijke benaderen brengt immers het risico met zich mee dat de plannen worden bekendgemaakt of verhinderd. Bovendien wijst niets er op dat er voor een samenwerking zou geopteerd worden uit pragmatische overwegingen. Diverse elementen wijzen er immers op dat u, ondanks uw verantwoordelijke functie, niet de persoon was die de slaagkansen voor de ontsnapping van het militielid zou verhogen, waardoor het verder niet aannemelijk is dat de militieleden inspanningen leverden om net u te overhalen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de militieleden verschillende andere, plausibeler opties hadden. Zo hadden zeven tot acht personen die in het magazijn werkten de mogelijkheid om het dienstvoertuig te gebruiken waarmee de ontsnapping zou worden uitgevoerd (CGVS 1 p. 17). Bij wijlen konden, volgens uw eigen verklaringen, gevangenen bovendien worden overgeplaatst naar andere magazijnen – en dus met andere verantwoordelijken – om er bepaalde taken uit te voeren (CGVS 3 p. 18). Op die manier lagen met andere woorden verschillende opties open om een samenwerking met een soennitische verantwoordelijke te vermijden. U gaf bovendien ook zelf aan dat u niet de enige was die bij het binnen en buiten gaan niet werd gecontroleerd door medewerkers (CGVS 3 p. 19). Uit uw verklaringen kan integendeel zelf worden vermoed dat u meer in het oog zou worden genomen. U gaf immers aan dat er op uw werk vele mensen waren die een hekel hadden aan u omwille van uw soennitische geloofsstrekking en u omschrijft de sfeer binnen uw werkomgeving dan ook als heel lastig (CGVS 3 p. 17-18). In een context waarin medewerkers schijnbaar à la tête du client al dan niet aan een controle worden onderworpen, kan verwacht worden dat medewerkers die gelieerd zijn aan de binnen uw detentiefaciliteit machtige milities minder in de weg zullen gelegd worden dan een soennitische medewerker zoals u (CGVS p. 17).

Op basis van bovenstaande strijdige en bij wijlen onlogische verklaringen moet worden besloten dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde asielmotieven aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U haalde aan dat, in nasleep van de door u aangehaalde persoonlijke problemen, gepoogd werd om uw zoon te ontvoeren (CGVS 2 p. 15-16 en CGVS 3 p. 21-22). Hoewel u er geen idee van heeft wie precies uw zoon ontvoerde, moet worden benadrukt dat u gedurende de verschillende interviews bij het CGVS geen andere problemen aanhaalde dan deze die op uw werk zijn ontstaan met de militie Assa'ib Ahl al-Haq. U reikte gedurende uw interviews op geen enkel moment een andere reden aan die tot een gerichte aanval op uw zoon zou kunnen geleid hebben. In die zin moet worden opgemerkt dat ook aan de poging tot ontvoering van uw zoon, een tiental dagen nadat u een dreigbrief ontving en bij uw moeder ging onderduiken, kan getwijfeld worden. Dat uw zoon mogelijk zijn arm brak wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken, hiermee toont u evenwel niet aan dat uw zoon daadwerkelijk gevisieerd werd door personen die hem wilden ontvoeren. De documenten die u in het kader van dit incident indiende maken ook nergens gewag van een poging tot ontvoering. Dienaangaande moet terzijde ook worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat, indien uw zoon daadwerkelijk het doelwit werd van een ontvoeringspoging, de ontvoerders er niet in geslaagd zijn een op dat moment twaalfjarige jongen te ontvoeren. Zelfs indien uw zoon, zoals u aanhaalt, over een enigszins corpulente lichaamsbouw beschikt is het weinig waarschijnlijk dat dit volwassen personen die effectief uw zoon willen ontvoeren er van zou weerhouden hun doelstellingen te bereiken (CGVS 3 p. 12).

In elk geval kan op basis van het door u aangehaalde incident van uw zoon niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde of in hoofde van uw gezinsleden.

U haalde verder in uw laatste CGVS-interview een verregaande opflakking aan inzake de door u aangehaalde problemen. In de periode lopend van juni 2016 tot augustus 2016 werden diverse mensen uit uw entourage geïntimideerd: uw broer werd achtervolgd en had hierdoor een auto-ongeval, uw ouderlijke woning werd beklad met bedreigende teksten waardoor uw familie de woning definitief verliet en uw schoonouders werden tot twee keer toe benaderd door personen die zich kwamen informeren naar uw verblijfplaats. U linkt al deze incidenten aan uw persoonlijke problemen (CGVS 3 p. 3-6). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u deze recente incidenten koppelt aan ongeloofwaardige problemen, waardoor ook aan deze nieuwe incidenten kan getwijfeld worden. Bovendien kan niet worden ingezien

waarom uw belagers ruim eenentwintig maanden – bijna twee jaar - na het laatste incident, namelijk de poging tot ontvoering van uw zoon, plotsklaps dermate verregaande acties ondernemen in een poging u terug te vinden. Al met al moet worden opgemerkt dat dergelijke handelwijze omwille van een weigering tot samenwerking die reeds ver in het verleden is niet aannemelijk is. Op die manier vormen deze nieuwe verklaringen op zich een bijkomend element dat wijst op uw algemene ongeloofwaardigheid.

Tenslotte liet u nog vallen dat u vervolging vreest omwille van uw gemengd huwelijk (CGVS 2 p. 17-18 en CGVS 3 p. 10). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u nog nooit noemenswaardige problemen kende omwille van dit gemengde huwelijk (CGVS 2 p. 18). Enkel wanneer uw gezin zich vanaf 4 september 2014 kortstondig bij uw moeder vestigde zou er volgens u een risicovolle situatie ontstaan zijn. Op dat moment waarschuwde uw oom dat er misschien zou gevraagd worden om te scheiden van uw echtgenote (CGVS 2 p. 17). Behalve dit waren er echter geen indicaties dat uw huwelijk met een sjiitische een probleem zou vormen. Deze waarschuwing op een potentieel gevaar is evenwel ontoereikend om te spreken over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel in sommige gevallen een interreligieus huwelijk een gemeenschapsprobleem kan veroorzaken, intrasektarische islamitische huwelijken zo gangbaar waren dat er eigenlijk nog maar weinig families zijn die zuiver sjiitisch of soennitisch zijn. Dezelfde bron stelt dat een gemengd huwelijk dan ook doorgaans geen problemen oplevert (zie landeninformatie). In uw geval kan bezwaarlijk besloten worden tot het bestaan van problemen omwille van uw gemengd huwelijk. Dienaangaande moet ook opgemerkt worden dat uw verklaringen strijdig zijn met de beschikbare informatie. U verklaarde dat uw potentiële problemen omwille van uw huwelijk zouden kunnen plaatsvinden omdat uw moeder in een strikt soennitische plaats woont waar sjiieten niet geaccepteerd worden. U gaf aan dat uw moeder vlakbij het Al Zahraa-complex woonde (CGVS 1 p.5, DVZ verklaringen 10). Dit is een appartementencomplex in de regio Al Mahmoudiya. In de documenten die zijn toegevoegd aan de blauwe map, waarin ook de exacte ligging van het Al Zahraa-complex wordt aangetoond, blijkt evenwel dat de regio waar uw moeder woonachtig was geenszins een strikt soennitische omgeving was. Al Mahmoudiya en de regio waar het appartement van uw moeder zich bevond betreft integendeel een in hoofdzaak sjiitische regio. In die zin worden ook uw verklaringen over potentiële problemen ten gevolge van uw huwelijk met een sjiitische in een ander daglicht geplaatst. Gezien de plaats waar u opgroeide een sjiitische plaats is en gezien uw grootvader luisterde naar de naam Abd Ali, kunnen ook twijfels geuit worden over welke strekking u aanhangt. Wat er ook van zij, gezien de verschillende bovenstaande elementen kan besloten worden dat er in uw geval geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw huwelijk met een sjiitische vrouw.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last?

Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de

groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag ingediende documenten vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen in van uw voltallige gezin, uw huwelijksakte, uw woonkaart, uw rijbewijs, uw rantsoenkaart en een uittreksel uit uw strafregister. Daarnaast legde u het nationaliteitsbewijs van uw moeder voor, de identiteitskaart van uw broer en een foto van uw moeder met uw broer en diens kinderen. Deze documenten geven een goede indicatie van uw herkomst en gezinssamenstelling. Deze feiten worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Verder diende u in het kader van de professionele activiteiten van uzelf vier werkbades, twee administratieve bevelen en een diploma voor. Dat u actief was bij het ministerie van defensie wordt door het CGVS niet betwijfeld. Dat uw echtgenote als leerkracht actief was, wat u staat met twee werkbades, wordt evenmin betwijfeld.

Daarnaast diende u diverse stukken aan die aantonen dat uw gezinsleden evenzeer Irak ontvluchtten en momenteel in Turkije verblijven. U legde in die zin een volmacht met reistoestemming voor uw vrouw

voor, de aanvragen tot internationale bescherming in Turkije in hoofde van uw gezinsleden en een foto van uw gezin in Turkije. Dat uw gezin zich momenteel in Turkije bevindt en daar een aanvraag tot internationale bescherming indiende wordt door het CGVS niet betwijfeld. Deze loutere aanvraag tot bescherming en waarvan nog geen beslissing werd voorgelegd heeft, net als hun huidige verblijf in Turkije, geen invloed op de asielaanvraag die u in België indiende.

In het kader van uw persoonlijke problemen legde u voorts de brieven van Assa'ib Ahl al-Haq en een politiedossier aangaande deze bedreigingen voor. Er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Aangaande de ontvoering van uw zoon legde u een medisch attest, foto's van uw zoon in gipsverband en röntgenfoto's van een onderarm voor. Opnieuw moet hierbij worden opgemerkt dat het CGVS niet in twijfel trekt dat uw zoon mogelijks medische problemen kende. Evenwel moet hierbij worden vermeldt dat deze documenten niet aantonen hoe deze verwondingen tot stand zijn gekomen. In die zin tonen deze documenten dan ook niet aan dat uw zoon daadwerkelijk gewond raakte wanneer onbekenden hem probeerden te ontvoeren.

Voorts legde u in het kader van de recente intimidaties foto's voor van de woning van uw moeder. U legt foto's voor die de woning tonen voor en na de bekladding van de gevel. Evenwel moet hierbij opgemerkt worden dat de foto's niet van die aard zijn dat ze daadwerkelijk aantonen dat het om één en hetzelfde gebouw gaat. Bovendien kan van deze privéfoto's onmogelijk de authenticiteit worden nagegaan waardoor hun bewijswaarde op zich ook al gerelativeerd worden.

In diezelfde zin moet worden geoordeeld over de foto van uw broer in een ziekenhuisbed. Bovendien zegt de foto niets over de omstandigheden waarin uw broer in het ziekenhuisbed zou zijn terechtgekomen. Bijgevolg zetten de verschillende foto's die u in het kader van de recente intimidaties voorlegde niet uw ongeloofwaardige verklaringen recht.

Tenslotte legde u nog een overlijdensakte van uw broer voor. Hij kwam in 2005 tijdens het sektarisch geweld om het leven. Hoewel dit verlies voor u ongetwijfeld een zware impact heeft gehad, kan op basis dit incident niet besloten worden tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker beweert dat hij werd bedreigd door de leden van een sjiiitische militie omwille van religieuze en/of politieke redenen. Hij stelt dat hij een soenniet is van Arabische origine en dat hij medewerking met Asa'eb Ahl al Haq-militie (hierna: AAH) had geweigerd. Volgens verzoeker dient rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangezien hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige feiten van vervolging die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Irak. Verzoeker beschrijft dat hij op 19 augustus 2014 werd benaderd door M. A. en twee van zijn lijfwachten die hem vroegen medewerking te verlenen bij de bevrijding van H. M. A. Hij kreeg oproepingsbrieven, zijn echtgenote ontving een dreigbrief en men poogde zijn zoon te ontvoeren. Daarnaast deden er zich midden 2016 verscheidene incidenten voor met zijn familie, het huis van zijn moeder werd beklad, zijn broer kreeg een auto-ongeval, de familie diende op een ander adres te gaan wonen en zijn schoonfamilie diende het

huis te verlaten. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met de omkering van de bewijslast uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert dat zijn verklaringen volstaan om de feiten als vaststaand te beschouwen en dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Hij gaat niet akkoord met het motief dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Volgens verzoeker attesteren de documenten zijn Iraakse nationaliteit en heeft hij uiteengezet dat hij de milities vreest waarbij hij zijn eerdere verklaringen over zijn laatste werkdag bevestigt. Verzoeker brengt in herinnering dat hij op 21 augustus 2014 een brief vond op zijn werkplek om zich aan te bieden, maar dat hij er niet op inging. Hij benadrukt dat hij nooit heeft verklaard dat hij nadien nog is teruggekeerd. Later, op 23 augustus 2014, kwam M. H. M. met een tweede brief, de volgende dag kwam S. A. H. bij hem thuis en hij deed aangifte op 25 augustus 2014. Verzoeker meent dat hij steeds dezelfde chronologie van de gebeurtenissen heeft geschetst. Verzoeker levert kritiek op de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal ontwaart in zijn verklaringen over het moment waarop hij zijn werkplaats verliet, die hij als onredelijk beschouwt.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag voldoet omwille van zijn vrees voor AAH en de macht van de milities en de Iraakse overheid niet bij machte is hem te beschermen omwille van zijn profiel als soenniet en tegenstander van de regering.

Omwille van het feit dat hij als soenniet tot een religieuze minderheid behoort, is het risico op vervolging aannemelijk, zo stelt verzoeker. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal twijfelt over verzoekers achtergrond. In dit verband haalt verzoeker informatie aan van de Finse immigratiedienst over typische soennitische en sjiiitische namen waarbij hij bevestigt dat hij soenniet is. Hij wijst ook op rechtspraak van de Britse *Upper Tribunal* waarin gewag wordt gemaakt van geweld vanwege de sjiiitische milities op soennieten. Uit het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende de terugkeer naar Irak besluit verzoeker dat soennieten door de sjiiitische milities worden gevisieerd. Tevens brengt verzoeker het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties.

In een tweede middel, waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker citeert hierbij een persbericht uit *Le Parisien* van 9 juni 2017 over een aanslag die zou hebben plaatsgevonden. Ook betwist verzoeker dat er sprake zou zijn van een openbaar leven, waarbij verzoeker verwijst naar de slechte hygiënische omstandigheden en een gebrek aan toegang tot water, voedsel en medische verzorging, waarbij dit zeker geldt voor de ontheemden. Verzoeker zet daarnaast uiteen dat hij ook de sjiiitische milities vreest en dat deze opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hij besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De commissaris-generaal maakte middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. De verzoekende partij diende op 5 maart 2018 een aanvullende nota in waarbij zij 5 nieuwe stukken voegde, met name: een toelating van de overheid om met voertuigen te rijden van maart 2014, een document betreffende de beëindiging van de dienst wegens afwezigheid van september 2014, een stuk houdende klacht van de echtgenote van verzoeker wegens poging tot ontvoering van hun zoon van september 2014, een verklaring van de rechtbank betreffende de poging tot ontvoering van september 2014 en een psychiatrisch verslag betreffende verzoeker van 22 februari 2018 (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 1 tot 5).

2.2.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018 (Aanvullende nota verzoeker II).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gepreciseerd dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen. De Raad kan deze beslissing van de commissaris-generaal vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt gesteld dat de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten, waarbij hij stelde gevlucht te zijn omdat hij op zijn werkplek medewerking weigerde aan militieleden waarna hij oproepingen en een dreigbrief ontving, op zich weinig complex zijn, waardoor mag worden verwacht dat hij dit precies en coherent kan uiteenzetten. De commissaris-generaal stelde echter vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen kan afleggen over het moment waarop hij voor het laatst aan het werk was, noch over zijn reactie na het ontdekken van de eerste oproepingsbrief. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker zich tijdens de opbouw van zijn problemen op geen enkel moment heeft proberen te richten tot een collega of een hiërarchische meerdere en dat hij na zijn vertrek de oproepen van zijn vrienden van het werk afblokte. Het wordt verder opmerkelijk geacht dat schijnbaar machtige militieleden van AAH zich zouden wenden tot een soennitische medewerker binnen de detentiefaciliteit, hoewel er ook medewerkers waren die met de militie gelieerd waren, om een kompaan te laten ontsnappen. Bovendien leken er voor de militie meer plausibele opties te bestaan om medewerking te verkrijgen van collega's die minder in de weg gelegd kregen. Op grond van verzoekers onlogische verklaringen wordt in de beslissing geconcludeerd dat het asielrelaas ongelooftwaardig is.

Naar aanleiding van de door verzoeker aangehaalde poging tot ontvoering van zijn zoon merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niet weet wie hiervoor verantwoordelijk is en enkel de problemen op zijn werk aanhaalde. De neergelegde documenten, zo wordt gesteld, maken geen gewag van een poging tot ontvoering en het wordt merkwaardig geacht dat de ontvoerders er niet in geslaagd zouden zijn een 12-jarige jongen effectief te ontvoeren.

Betreffende de verregaande opflakking van de problemen die verzoeker tijdens zijn laatste gehoor vermeldde, met name de achtervolging van zijn broer waardoor deze in een auto-ongeval betrokken raakte, het bekladden van de ouderlijke woning met bedreigende teksten en het benaderen van zijn schoonouders, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker deze nieuwe incidenten koppelt aan ongelooftwaardig bevonden problemen en dat de plotse verregaande acties omwille van een weigering tot samenwerking ver in het verleden niet aannemelijk is.

Aangaande zijn gemengd huwelijk blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat dit een probleem zou vormen. Uit de landeninformatie blijkt dat gemengde huwelijken gangbaar waren en dat de woonplaats van zijn moeder, waar dit gemengd huwelijk wel problematisch zou kunnen zijn, geenszins een strikt soennitische omgeving is, zoals verzoeker beweert. Daarenboven rijzen er twijfels over de strekking waartoe verzoeker zelf behoort, omdat hij afkomstig is uit een sjiitisch milieu en zijn grootvader luisterde naar de naam 'Abd Ali'.

Wat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad betreft, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoeker heeft neergelegd, zo overweegt de commissaris-generaal, wijzigen niets aan zijn vaststellingen. De herkomst, de gezinssamenstelling en de beroepsactiviteiten worden niet betwist. Het feit dat verzoekers gezinsleden in Turkije een asielaanvraag hebben ingediend, heeft geen invloed op verzoekers asielaanvraag. Er worden door de commissaris-generaal twijfels geuit over de authenticiteit

van de brieven van AAH die verzoeker had neergelegd. Naar aanleiding van het medisch attest, de foto's en röntgenfoto's van verzoekers zoon wordt gesteld dat deze documenten niet aantonen hoe deze verwondingen tot stand zijn gekomen. Wat de neergelegde privé-foto's van de bekladde woning en verzoekers broer in een ziekenhuisbed betreft, merkt de commissaris-generaal op dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Uit het overlijdensattest van verzoekers broer van 2005 kan geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. In zijn middel verwijst verzoeker naar de door hem neergelegde documenten op grond waarvan hij betoogt dat zijn herkomst uit Irak vaststaat. De Raad wijst erop dat de neergelegde stukken (AD, stuk 20, Documenten, Nationaliteitsbewijs, Identiteitskaart, woonstkaart, Rijbewijs, etc.) de persoonsgegevens van verzoeker bevatten. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de herkomst, de gezinssamenstelling en de beroepsactiviteiten niet worden betwist. Het gegeven dat deze elementen niet ter discussie staan, betekent evenwel niet dat het voorgehouden asielrelaas geloofwaardig wordt geacht.

2.5.7. Het asielrelaas van verzoeker komt er in wezen op neer dat hij soenniet is en dat hij wordt vervolgd omdat hij in het kader van zijn tewerkstelling als verantwoordelijke voor het magazijn in een gevangenis medewerking zou hebben geweigerd aan leden van de AAH-militie bij de bevrijding van een gedetineerde.

2.5.8. De Raad merkt op dat de er in de bestreden beslissing vooreerst een aantal vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers beweerde soennitische achtergrond. De commissaris-generaal merkt op dat verzoekers grootvader de naam 'Abd Ali' draagt, waarvan verzoeker zelf toegeeft dat die niet zo vaak voorkomt bij soennieten (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS III, 23 januari 2017, p. 25). Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker verklaarde sedert zijn geboorte tot aan zijn huwelijk in 1997 gewoond te hebben in het 'Zahraa-wooncomplex' in al Mahmoudiyah, een district waar de bewoners volgens de informatie van de commissaris-generaal en de verklaringen van verzoeker in overgrote meerderheid tot de sjiiitische strekking behoren (AD, stuk 21, Landeninformatie, Kaart etnische samenstelling Bagdad + ligging Zahraa complex in sjiiitische regio; AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 28 januari 2016, p. 23). Ondanks deze kanttekeningen bevestigt verzoeker thans te behoren tot de soennitische strekking.

2.5.9. Indien wordt aangenomen dat verzoeker soenniet is, waardoor "(j)e (...) zoveel mensen (ziet) die (een) hekel hebben aan je" (AD, gehoorverslag CGVS III, 23 januari 2017, p. 17-18), komt het uiterst

merkwaardig over dat hij door leden van de machtige sjitische militie AAH “heel vriendelijk” zou zijn aangesproken in het kantoor van het magazijn van de gevangenis waar hij werkte om bijstand te verlenen bij de organisatie van de ontsnapping van een gedetineerde (*Ibid.*, p. 6-7). De militieleden konden er immers geenszins van uitgaan dat verzoeker, gezien zijn achtergrond, loyaal zijn medewerking zou verlenen, terwijl hijzelf aangeeft dat een groot percentage van de medewerkers van de instelling tot één of andere militie behoorden en mogelijk uit vrije wil zouden ingaan op de vraag tot medewerking (*Ibid.*, p. 8). Gelet op deze situatieschets komt het niet geloofwaardig over dat de militieleden uitgerekend verzoeker zouden aanspreken terwijl geweten is dat de sjitische militie “een goed contact heeft met de overheid qua mogelijkheid hebben heel veel wapens en wagens en zijn overal geïnfilteerd en hebben bevoegdheid om diensten van de overheid binnen te gaan (...)” (*Ibid.*, p. 14). Bovendien was verzoeker slechts een gewone medewerker en had hij een vermoeden dat zijn overste S. wél samenwerkte met de milities (*Ibid.*, p. 8), waardoor de keuze voor verzoeker nog meer bevreemdend overkomt.

2.5.10. Verzoeker verklaarde dat hij op 24 augustus 2014 een dreigbrief ontving van AAH, nadat hij 2 keer werd uitgenodigd voor een ontmoeting en dat hem gevraagd werd een gedetineerde te helpen ontsnappen, wat hij geweigerd heeft (AD, stuk 22, Vragenlijst CGVS, 21 oktober 2015, vraag 5). Verzoeker legde de oproepingsbrieven en de dreigbrieven neer (AD, stuk 20, Documenten, oproepingsbrief A dreigbrieven B + C). Uit de landeninformatie, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt echter dat aan Iraakse documenten slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend omdat nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 21, Landeninformatie, *COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude*, 8 maart 2016, p. 7-8), waardoor deze stukken niet als doorslaggevend bewijs van de vervolgingsfeiten kunnen worden beschouwd. De Raad wijst in dit verband op de beperkte geloofwaardigheid van het relaas in zijn geheel waarbij een vraag tot medewerking zou zijn gesteld door sjitische militieleden aan een soennitische gevangenismedewerker. Indien deze bizarre feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, mag worden verwacht dat verzoeker zeer precieze verklaringen kan afleggen over de vervolgingsfeiten *an sich* en zijn reactie daarop, die, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld, een weinig complex karakter vertonen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij op 21 augustus 2014 een eerste oproepingsbrief kreeg om zich 's avonds aan te bieden aan hun bureau, dat hij op 23 augustus 2014 een tweede oproepingsbrief kreeg om zich die avond aan te bieden en dat hij tenslotte op 24 augustus 2014 een dreigbrief kreeg waarin hij een lafaard werd genoemd en men hem zou vermoorden (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 28 januari 2016, p. 18-19). Na de vondst van de eerste brief op 21 augustus 2014 stelde verzoeker aanvankelijk dat hij 10 minuten zat na te denken nadat hij de brief gelezen had en rond halftwaalf meteen besloten heeft om de taxi naar huis te nemen zonder iemand in te lichten (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 14 maart 2016, p. 9-10). Later beweerde verzoeker dat hij, nadat hij de brief vond, nog een uur bleef werken en daarna naar buiten ging (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS III, 23 januari 2017, p. 19). Verzoeker stelde ook dat hij bij zijn terugkeer naar het werk wel de vraag kreeg van één van de medewerkers of er iets aan de hand was (*Ibid.*, p. 10). Tijdens zijn derde gehoor bevestigde verzoeker echter uitdrukkelijk dat hij op 21 augustus 2014 voor het laatst op zijn werk was en ontkende hij dat hij nadien ooit nog was teruggekeerd naar zijn werk. Aangezien verzoeker verschillende versies weergeeft betreffende zijn onmiddellijke reactie op het aantreffen van de oproepingsbrief op 21 augustus 2014 en over de vraag of hij nadien nog naar zijn werkplek terugkeerde, kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij poneert dat zijn verklaringen volstaan om de feiten als vaststaand te beschouwen. Door thans in zijn middel nogmaals te benadrukken dat hij nooit zou hebben verklaard dat hij na 21 augustus 2014 nog naar zijn werkplek zou zijn teruggekeerd, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde ongerijmdheden op te heffen of te rechtvaardigen. Verzoeker beschouwt de vastgestelde tegenstrijdigheid als onredelijk, maar hij ontkent niet dat de vervolgingsfeiten op zich niet complex zijn, zodat redelijkerwijs van hem mag worden verwacht dat de versies niet met elkaar in tegenspraak zouden zijn. Bovendien reikt verzoeker geen enkele verklaring aan voor het opvallende element dat hij naar aanleiding van zijn problemen nooit contact zou hebben gezocht met collega's of zijn hiërarchisch leidinggevenden om hierover te praten (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 14 maart 2016, p. 19-20), hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat er op zijn werkplek enige bezorgdheid bestond over zijn afwezigheid.

2.5.11. In zijn middel verwijst verzoeker voorts naar allerhande incidenten die zich naderhand hebben voorgedaan, zoals de poging tot ontvoering van zijn zoon, het bekladden van het huis van zijn moeder, het auto-ongeval van zijn broer, het feit dat zijn familie op een ander adres moest gaan wonen en dat zijn schoonfamilie hun huis moest verlaten.

2.5.12. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete

argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker brengt echter niets in tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing inzake de poging tot ontvoering van zijn zoon, waarbij werd vastgesteld dat hij *“er geen idee van heeft wie precies (zijn) zoon ontvoerde”,* maar *“(…)gedurende uw interviews op geen enkel moment een andere reden aan(reikte) die tot een gerichte aanval op uw zoon zou kunnen geleid hebben”* dan de ongeloofwaardig bevonden bedreiging door AAH. De commissaris-generaal vervolgt: *“Dat uw zoon mogelijks zijn arm brak wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken, hiermee toont u evenwel niet aan dat uw zoon daadwerkelijk geïnterviewd werd door personen die hem wilden ontvoeren. De documenten die u in het kader van dit incident indiende maken ook nergens gewag van een poging tot ontvoering. Dienaangaande moet terzijde ook worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat, indien uw zoon daadwerkelijk het doelwit werd van een ontvoeringspoging, de ontvoerders er niet in geslaagd zijn een op dat moment twaalfjarige jongen te ontvoeren. Zelfs indien uw zoon, zoals u aanhaalt, over een enigszins corpulente lichaamsbouw beschikt is het weinig waarschijnlijk dat dit volwassen personen die effectief uw zoon willen ontvoeren er van zou weerhouden hun doelstellingen te bereiken (CGVS 3 p. 12).”* Naar aanleiding van de overige incidenten wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“U haalde verder in uw laatste CGVS-interview een verregaande opflakkering aan inzake de door u aangehaalde problemen. In de periode lopend van juni 2016 tot augustus 2016 werden diverse mensen uit uw entourage geïntimideerd: uw broer werd achtervolgd en had hierdoor een auto-ongeval, uw ouderlijke woning werd beklad met bedreigende teksten waardoor uw familie de woning definitief verliet en uw schoonouders werden tot twee keer toe benaderd door personen die zich kwamen informeren naar uw verblijfplaats. U linkt al deze incidenten aan uw persoonlijke problemen (CGVS 3 p. 3-6). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u deze recente incidenten koppelt aan ongeloofwaardige problemen, waardoor ook aan deze nieuwe incidenten kan getwijfeld worden. Bovendien kan niet worden ingezien waarom uw belagers ruim eenentwintig maanden – bijna twee jaar - na het laatste incident, namelijk de poging tot ontvoering van uw zoon, plotsklaps dermate verregaande acties ondernemen in een poging u terug te vinden. Al met al moet worden opgemerkt dat dergelijke handelswijze omwille van een weigering tot samenwerking die reeds ver in het verleden is niet aannemelijk is. Op die manier vormen deze nieuwe verklaringen op zich een bijkomend element dat wijst op uw algemene ongeloofwaardigheid.”*

2.5.13. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Luidens dit verdragsartikel is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de hierboven weergegeven voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, waardoor de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling ongegrond is.

2.5.14. In zijn middel voert verzoeker tevens zijn soennitische achtergrond aan als asielmotief. Hierbij dient te worden gewezen op hetgeen hierboven werd gesteld (zie punt 2.5.8.), waardoor kan worden getwijfeld of verzoeker daadwerkelijk behoort tot de soennitische strekking. Wat er ook van zij, uit de beschikbare landeninformatie blijkt inderdaad dat soennieten een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker in zijn middel op basis van rechtspraak van het *United Kingdom Upper Tribunal* en het UNHCR-standpunt betreffende de terugkeer naar Irak beschrijft, maar dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit al Anbar, geïnterviewd worden (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 25 september 2017, p. 30-31). Noch uit de verklaringen van verzoeker, noch uit de recente landeninformatie kan echter worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in het district al Mahmoudiyah nabij Bagdad uit ouders die eveneens afkomstig zijn uit Bagdad (AD stuk 22, Verklaring DVZ, 21 oktober 2015, persoonsgegevens). Volgens verzoeker heeft de sjiitische meerderheid een hekel aan soennieten (AD, gehoorverslag CGVS III, 23 januari 2017, p. 17-18), maar buiten de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, heeft verzoeker geen elementen aangereikt waaruit kan worden besloten dat hij, omwille van zijn soennitische achtergrond, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld.

2.5.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Om toepassing te kunnen maken van het wettelijk vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en de bijhorende omkering van de bewijslast, is vereist dat aannemelijk wordt geacht dat de asielzoeker *“in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade”*. Aangezien zowel de initiële aanleiding, met name de vraag van de militieleden van AAH om mee te helpen met de bevrijding van een gevangene als de bedreigingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid en tevens de incidenten van latere datum ongeloofwaardig werden bevonden, bestaat er geen vermoeden dat de voorgehouden vervolging gegrond of het risico op ernstige schade reëel zou zijn.

2.5.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker geenszins tegemoet is gekomen aan de cumulatieve voorwaarden uit het hierboven weergegeven artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet, komt hij niet in aanmerking om te genieten van het voordeel van de twijfel.

2.5.17. Op 5 maart 2018 dient verzoeker een aanvullende nota in met volgende bijkomende stukken: een toelating van de overheid om met voertuigen te rijden van maart 2014, een document betreffende de beëindiging van de dienst wegens afwezigheid van september 2014, een stuk houdende klacht van de echtgenote van verzoeker wegens poging tot ontvoering van hun zoon van september 2014, een verklaring van de rechtbank betreffende de poging tot ontvoering van september 2014 en een psychiatrisch verslag betreffende verzoeker van 22 februari 2018 (Aanvullende nota verzoeker I, bijlagen 1 tot 5).

2.5.18. Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts middels een aangetekend schrijven van 2 maart 2018, 6 dagen voor de terechtzitting, ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze elementen onmogelijk kunnen overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken door de verwerende partij. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.19. De Raad merkt op dat de neergelegde toelating om met voertuigen te rijden en het document betreffende de beëindiging van de dienst betrekking hebben op verzoekers tewerkstelling die niet ter discussie staat, waardoor deze stukken geen nieuw licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De neergelegde klacht van verzoekers echtgenote wegens de poging tot ontvoering van hun zoon en de verklaring van de rechtbank dienaangaande dateren reeds van 2014. Nergens wordt gerechtvaardigd waarom deze stukken die bijna 4 jaar oud zijn, slechts enkele dagen voor de terechtzitting opduiken. Deze documenten enkel aan dat er op initiatief van verzoekers echtgenote klacht werd neergelegd en dat zij zelf verklaart dat de AAH-militie verantwoordelijk zijn voor de ontvoering, maar deze stukken bevatten geen objectieve informatie over de omstandigheden waarin deze poging tot ontvoering zich zou hebben voorgedaan, noch over wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn en betekenen niet dat de verklaringen van verzoeker over dit incident plots als geloofwaardig zouden worden beschouwd. Tijdens de verschillende interviews op het Commissariaat-generaal werd uitgebreid ingegaan op de reactie van

verzoekers gezinsleden op deze ontvoering, waarbij de gebeurtenissen achteraf, zoals de ziekenhuisopname, gedetailleerd werden besproken. Er werd gepeild naar 'beschermingsmaatregelen', maar verzoeker maakte nooit melding van een aangifte bij de politie door zijn echtgenote op 4 september 2014 (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 14 maart 2016, p. 15-17; AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS III, p. 21-22), waardoor het verbazing wekt dat dit nu plots opduikt. In het psychiatrisch attest van dr. S. A. C. van 22 februari 2018, dat op vraag van verzoeker werd opgemaakt, wordt gesteld dat verzoeker reeds wordt opgevolgd sedert 25 juli 2016, hoewel er nooit eerder informatie over de psychische gezondheid van verzoeker werd meegedeeld. Er wordt gewag gemaakt van depressieve klachten en PTSD die geheugenproblemen en concentratiestoornissen zouden opleveren. Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt echter geenszins dat verzoeker niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. De Raad stelt vast dat op grond van de stukken die als bijlagen bij de aanvullende nota van 5 maart 2018 (Aanvullende nota verzoeker I) niet kan worden besloten dat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

2.5.20. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel kritiek uit op de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen.

2.5.21. De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten, waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker II), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.22. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisereerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensie*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen, waarbij militaire tactieken worden gehanteerd, zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen, gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en de *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende

gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd

sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit, noch dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN